

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΡΟΜΑΖΙΕΡ

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Γάλλος πρόξενος κι' εγώ περπατούσαμε ανάμεσα από τ' αραβικά σοκκάκια της πρωτεύουσας του βασιλείως της Χετζάζης, όταν ξαφνα μās σταμάτησε ένας Εύρωπαίος και μās πρότεινε, αγγλικά, να μās προσφέρη τις υπηρεσίες του για να επισκεφθούμε τα ερείπια της αρχαίας ρωμαϊκής πόλεως Πέτρα.

— Ξέρετε αυτό τον άνθρωπο; ρώτησα τον πρόξενο, όταν μείναμε πάλι μόνοι.

— Ναι, είν' ο Μέλντον, ένας Ίρλανδός. Είν' ένα γενναίο παλληκάρι που είχε πολλές δυστυχίες στη ζωή του και που προσπαθεί να τις επανορθώσει τώρα, μακριά από την πατρίδα του. Κερδίζει τίμια τη ζωή του και δεν ζητάει τίποτε περισσότερο, έπειτα από όσα του συνέβησαν.

Ο πρόξενος μου τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ μ' ἕνα παράδοξο ὕψος πού μου γέννησε ἀμέσως τὴν περιέργεια νὰ μάθω περισσότερα. Καθήσαμε στὴν εἰσοδο ἑνὸς ἀραβικοῦ καφενεῖου, ὅπου οἱ πελάτες κάπνιζαν ναργιλὲ καὶ ὁ πρόξενος μου διηγήθηκε τὴν παρακάτω τρομακτικὴ ἱστορία:

— Ὁ Τζάκ Μέλντον, μηχανικός σ' ἕνα λιμάνι τῆς Ἀγγλίας, στάθηκε πολὺ ἄτυχος στὴ ζωή του. Ἦταν πολὺ δυνατός, μὰ δὲν ἤξερε τὴν δύναμι τῆς γροθιάς του, γιατί, ἐκ φύσεως φιλήσυχος, δὲν εἶχε μαλλώσει ποτὲ μὲ κανένα. Ἐξαφνα, μιά μέρα, στὸ ἐργαστάσιο πού δούλευε, πήραν ὡς ἐργάτη ἕναν παληάνθρωπο πού, βλέποντας πόσο ἀγαθὸς ἦταν ὁ Μέλντον, ἄρχισε, ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας ἡμέρα, νὰ τὸν πειράζει καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύη... Ὁ Μέλντον τ' ἀνεχόταν ὅλα μὲ τὴν συνηθισμένη του γαλήνη. Μὰ κάποιον Σαββατόβραδο, πού ὁ παληάνθρωπος αὐτὸς ἦταν μεθυσμένος, ἄρχισε νὰ προσβάλλη τὸ Μέλντον χειρότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές, λέγοντάς του κουβέντες πρὸς ἕνα ἀντρας δὲν τὶς συγχωρεῖ ποτέ. Ὁ Μέλντον τότε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ, πρὸς μεγάλην ἐκπληξι ὄλων, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ ὄβριστοῦ του. Τοῦ κατάφερε μιά τρομερὴ γροθιά στὸ κεφάλι, τόσο τρομερὴ ὥστε ἔφτασε γιὰ νὰ τὸν σωριάσει κάτω νεκρό.

Στὴν Ἀγγλία, ὁ νόμος δὲν κάνει καμμιά διάκρισι μεταξὺ τῶν φονεῶν καὶ τῶν δολοφόνων. Ἔτσι, ἅμα σκοτῶνη κανεὶς ἄνθρωπο, εἶνε σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ καταδικαστῆ στὸν δι' ἀγχόνης θάνατο. Μέσα σὲ μιά στιγμή, ὁ Μέλντον τὸ σκέφθηκε αὐτὸ καὶ, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Κατῶρθωσε νὰ τρυπώσει σ' ἕνα βαπόρι φορηγὸ, τοῦ ὁποῖου ἤξερε τὸν μηχανικὸ καὶ τὸ ὁποῖο θάφευγε σὲ μιά ὥρα.

— Θὰ σοῦ δῶν νὰ τρῶς, τοῦ εἶπε ὁ μηχανικός. Μὰ ἂν σ' ἀνακαλύψουν, δὲν μπορῶ νὰ σὲ σώσω. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ κρυφθῆς καλά.

— Καὶ πού θὰ πάμε;

— Στὸ Ἄδεν, στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

Ὁ Μέλντον δὲν ἔμαθε ποτὲ πῶς ἔφτασε στὸ Ἄντεν, γιατί, καθ' ὅλο τὸ ταξίδι, δὲν βγῆκε καθόλου ἀπὸ τὸν κρυφῶνα του μέσα στ' ἄμπάρι. Ἐκεῖ, χάρις στὸ φίλο του, κατῶρθωσε ν' ἀποβιβάσῃ τὴ νύχτα, ἢ μάλλον νὰ πέση στὴ θάλασσα καὶ κολυμπῶντας νὰ φθάσῃ σ' ἕνα ἔρημο μέρος.

Πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ φορηγὸ, ὁ φίλος τοῦ ὁ μηχανικός τοῦ εἶχε πῆ: «Φυλάξου!... Ἡ βρετανικὴ ἀστυνομία ἀναζητᾶ αὐτοὺς πού καταδιώκει ὡς τὶς πὶο μακρινές

τῆς ἀποικίες...»

Ὡστόσο ὁ Μέλντον γιὰ κάμποσο καιρὸ νόμισε πῶς θρῆσκόταν ἐν ἀσφαλείᾳ. Εἶχε βρῆ δουλειὰ καὶ συγχρόνως εἶχε συνδεθῆ μ' ἕναν ἰθαγενῆ, ὑπάλληλο στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας.

Ἐνα βράδυ, καθὼς ἔπιναν καφέ σ' ἕνα ἀραβικὸ καφενεῖο, ὁ Ὁμάρ —ἔτσι λεγόταν ὁ φίλος του— τοῦ εἶπε:

— Φαίνεται πῶς πρόκειται νὰ συλλάβουν ἕνα δολοφόνου πού κατέφυγε στὸ Ἄντεν.

Ὁ Μέλντον τέντωσε τ' αὐτιά του. Εὐτυχῶς εἶχε λάβει τὴν προφύλαξι νὰ γίνῃ γνωστὸς ἐκεῖ μὲ τ' ὄνομα τῆς μητέρας του.

— Εἶνε Ἀγγλος καὶ λέγεται Μέλντον αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ἐξακολούθησε ὁ Ὁμάρ.

Ὁ Μέλντον, πού ἔτρεμε κατὰ βάθος, βρῆκε μιά πρόφασιν καὶ ἄφησε τὸ φίλο του... Ἐπρεπε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή. Φτάνοντας στὸ λιμάνι στάθηκε ἐκεῖ διστακτικὸς... Ἐνα μεγάλο ὑπερωκέανειο θάφευγε κατὰ τὰ μεσάνυχτα... Ἦξερε τώρα πῶς κρύβονται σ' ἕνα καράβι... Ἦταν πολὺ εὐκόλο ν' ἀνέβῃ σ' αὐτὸ, ἂν μπερδεύονταν μὲ τοὺς καρβουνιάρηδες ἢ τοὺς χαμάληδες. Ἐφτανε μόνο νὰ μεταμφιεσθῆ σὲ ἰθαγενῆ... Καὶ μιά πού θὰ βρισκόταν στὸ καράβι, θὰ εὔρισκε ἐκεῖ τὸν τρόπο νὰ κρυφθῆ.

Λογάριασε πόσο ψωμί καὶ πόσο νερὸ τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα στὸ ταξίδι. Τὸ μπουρνούζι του θὰ ἔκρυβε τὶς προμήθειές του αὐτές.

Στὶς ἔντεκα ἡ ὥρα βρισκόταν ἐπάνω στὸ καράβι καὶ κατῶρθωσε νὰ χωθῆ μέσα στὸ κύτος. Ἐκεῖ βρῆκε μιά γωνία πού τοῦ φάνηκε μοναδικὴ ὡς κρύπτη. Ἐνα σωρὸ σάκκοι, ἄλλοι γεμάτοι, ἄλλοι μισογεμισμένοι καὶ ἄλλοι ἄδειοι θρῆσκόντουσαν στὸ μέρος αὐτό.

Ἀμέσως χῶθηκε σ' ἕνα ἀδειανὸ σάκκο, κατῶρθωσε νὰ τὸν δέσῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ ξαπλώθηκε πάνω στοὺς ἄλλους πού ἦσαν ἀρκετὰ μαλακοί.

— Φτάνει, σκέφτηκε, νὰ μὴν εἰδοποιηθῆ τὸ καράβι μὲ τὸν ἀσύρματο καὶ ἔρθουν νὰ κάνουν ἐρευνες ἐδῶ...

Ἐπειτ' ἀπὸ μιά ὥρα ἠσούχασε κάπως, γιατί κατάλαβε πῶς τὸ βαπόρι εἶχε ξεκινήσει.

Δυὸ μέρες πέρασαν χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον. Τὸ βαπόρι εἶχε κάνει κιόλας ἕνα σταθμὸ. Μὰ ὁ Μέλντον περιμένε νὰ φτάσῃ στὸ Πόρτ-Σάντ για νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ βγῆ ἔξω.

Ἐξαφνα, ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ σταμάτημα τοῦ καραβιοῦ κατάλαβε πῶς εἶχαν φτάσει στὸ Σουέζ κι' ὅτι περιμέναν ρημουλκὸ νὰ τοὺς πιλοτάσῃ μὲς ἀπ' τὸν ἰσθμὸ. Καὶ, σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ ἀργὸ γλύστημα στὸ νερὸ, κατάλαβε ὅτι περνοῦσαν τὴν διώρυγα.

Ἦταν ἐντελῶς ἡσυχος, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε σιγανὲς ὀμιλίες κοντὰ του. Τέντωσε τ' αὐτιά του. Μιλοῦσαν τρεῖς ναῦτες.

— Αὐτὸ τὸ χάσις εἶνε κι' ἄλλὰ κρυμμένο, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ναῦτες.

Ὁ Μέλντον ἀνασκήρτησε. Εἶνε καταλάβει πῶς μερικὸι ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔκταναν λαθρεμπόριο χάσις, τοῦ ὁποῖου ἡ εἰσαγωγὴ εἶνε ἀπαγορευμένη στὴν Αἴγυπτο.

Οἱ ναῦτες ἐπλησίασαν ἐφωδιασμένοι μ' ἕνα μικρὸ φανάρι.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

— Αὐτὸ τὸ σακκὶ δὲν εἶνε καλῶς κλεισμένο!

ΤΟ ΣΑΚΚΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύτυχως πού ο Ζάκ είχε αυτή την ώρα σκοπός, είπε κάποιος απ' αυτούς. "Ετσι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.

— Πότε θα περάσουμε από το μέρος πού έχουμε συμφωνήσει να πετάξουμε τα σακκιά με το χασίς στη θάλασσα;

— Σ' ένα τέταρτο της ώρας. Θα δούμε εκεί ένα μικρό φως κόκκινο.

Η λάμψη του φαναριού πλησίαζε. Ο Μέλντον διέκρινε τους ναύτες μέσ' απ' το πανί του σακκιού. "Ενας απ' αυτούς έσκυψε πάνω απ' το σακκί όπου ήταν αυτός κλεισμένος.

— Αυτό το σακκί δεν είναι καλά κλεισμένο, μουρμούρισε.

Και, παίρνοντας ένα σκονί, έδεσε γερά το σακκί στο άπάνω μέρος. "Επειτα θέλησε να το σηκώσει.

— Είναι πολύ βαρύ, είπε. Βοηθήστε με...

"Ετσι πήραν τον Μέλντον και τον απόθεσαν στη γέφυρα. "Αναρωτιόταν τώρα με αγωνία τί θα τον έκαναν; Θα τον κατέβαζαν τάχα σε καμιά βάρκα αιγυπτιακή;

Οι ναύτες εν τω μεταξύ είχαν ξανακατέβει στο κύτος για να πάρουν και τ' άλλα σακκιά. Ξαναγύρισαν αλαφροπατώντας κι' ένας απ' αυτούς ψιθύρισε:

— Να το κόκκινο φως! "Εφτασε η στιγμή...

Κι' άμέσως άρπαξαν το σακκί, όπου βρισκόταν ο Μέλντον και το πέταξαν επάνω απ' την κουπαστή.

Ο δυστυχισμένος έπεσε στο νερό σαν μολυβένιος όγκος, κλεισμένος για καλά στο σακκί του. Λίγο έλειψε να βγάλει μια κραυγή... Μά το νερό έφραξε το στόμα του... Θα πέθαινε τάχα; Μια μόνο έλπίδα σωτηρίας του έμενε... Να μπορέσει να βάλει το χέρι του στην τσέπη του, να βγάλει το σουγιά του κι' έπειτα να κατορθώσει να τον άνοιξει.

Με μια άπελπισμένη προσπάθεια, κατέβασε το χέρι του και το έχωσε στην τσέπη του... Δεν χρειάστηκε κατόπιν περισσότερο από μια στιγμή για να βγάλει το σουγιά του και να τον άνοιξει...

Η άναπνοή του κοβόταν... Πνιγόταν... Μά η λεπίδα του σουγιά έξέσκισε τη φυλακή του... Και άμέσως με φόρα άνέβηκε στην έπιφάνεια...

Είδε τότε μια βάρκα πού πλησίαζε... Ήταν η βάρκα των λαθρεμπόρων, πούρχόντανε να παραλάβουν το χασίς. Ο Μέλντον, Μισοπεθαμένος, κολύπησε ως την άραβική όχθη όπου έπεσε λιπόθυμος...

Την άλλη μέρα προχώρησε στην έρημο, βάδισε πεθαίνοντας της δίψας και της πείνας, κι' έφτασε τέλος εδώ, όπου μπόρεσε να έργασθη, άσφαλής πειά από την άγγλική δικαιοσύνη, μά χωρίς έλπίδα ότι θα ξαναϊδή ποτέ την πατρίδα του.

— Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι ούτε τριάντα χρονών, είπε τελειώνοντας ο πρόξενος. Και φαίνεται για πενήντα, δεν είν' έτσι; Μέσα σ' έξη μήνες υπέφερε όσα δεν υποφέρουν οι άλλοι μέσα σε είκοσι χρόνια...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙ'Υ'ΛΟΡ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

πρόσθεσε:

— Αυτή είναι όλη η ζωή μου... Μια ζωή χωρίς σημασία και χωρίς έρωτα...

— Και τα άναριθμητά γράμματα πού λαμβάνετε κάθε ή-μέρα; τον ρώτησα κατάπληκτος.

— "Ε, βέβαια! Έκανε γελώντας. Με συγκινούν, μ' ένθουσιάζουν! Είναι ωραίο να έχω κανείς τόσες πολλές θαυμάστριες! Ωστόσο, έγω θα προτιμούσα να έχω μια μόνο! Γιατί, μά την αλήθεια δεν μπορώ να διαλέξω καμιά. Είναι όλες τους άξιολάτρευτες! "Ετσι ζω μόνος, χωρίς έρωτα...

— "Αν είναι δυνατόν! φώναξα κατάπληκτος.

— Μά τα έφήμερα ειδύλλια δεν λογαριάζονται! Διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ. "Εγώ μιλω για την καρδιά... Προς το παρόν λοιπόν είναι... διαθέσιμη! Ζω μόνος, σ' ένα «ράντσο», μακριά από το Χόλλυγουντ και δεν έχω συντροφιά μου παρά τα κυνηγετικά σκυλιά μου, τ' άλογά μου και τις καρμπίνες μου. Είμαι ένας μανιώδης κυνηγός...

— Γυναικών!...

— "Όχι, πουλιών! διαμαρτυρήθηκε ο Μπόμπ κοκκινίζοντας.

"Όπως σάς είπα, δηλαδή ο Μπόμπ έχει όλη την άφέλεια ενός νεαρού Άμερικανού, καθάρης σκέψεις κι' άγνές ιδέες.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΜΕΡΥ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

— Θυμάσαι την έσπερίδα των Μπερτιέ; Ήταν μια από τις πιο εύθυμες γιορτές του Παρισιού... "Εκείνο το βράδυ λοιπόν θέλησα να εκπλήξω τους φίλους μου και... μεταμφιέστηκα σ' έναν άλλο! Φόρεσα μια ξανθιά περρούκα, έβαψα το πρόσωπό μου με μια σοφή τέχνη, σαν ζωγράφος πού είμαι, φόρεσα ένα κομψό φράκο, άλλαξα λίγο τη φωνή μου και μια και δυο τράθηξα για την έσπερίδα των Μπερτιέ... "Ημουν άγνωριστος! Και μπορείς να φαντασθής πόσο διασκέδαζα όταν ξαφνικά, δίχως να το ξέρω, βρέθηκα μπροστά στη Λιλιάνα. Ο διάβολος τότε μ' έβαλε να παίξω μαζί της, έτσι, για να γελάσω, για να την κοροϊδέψω. Μά ύστερα από τον δεύτερο χορό, τα πράγματα μπερδεύτηκαν. Ήταν τόσο παράξενο να βλέπω τη Λιλιάνα έρωτευμένη κι' έτοιμη για κάθε τρέλλα! "Επειτα η σαμπάνια άποτελείωσε την καταστροφή. Την άλλη μέρα; Την άλλη μέρα ξέσπασε το δράμα. "Όταν ξεμέθυσα πειά είδα καθαρά πως δεν μπορούσα να κάνω τίποτε. Μπορείς να φαντασθής το θυμό και την άπελπισία της Λιλιάνας αν της έλεγα την αλήθεια. Δεν τόλμησα λοιπόν να πω τίποτε κι' άφησα να λησμονηθής σιγά-σιγά αυτή η ιστορία. Μά, καθώς βλέπεις, αντί να ξεχασθής, φούντωσε περισσότερο! Κι' έπειτα φάνηκα άνανδρος... "Αρχισα να της γράφω... Τί να κάνω λοιπόν τώρα; Τί να κάνω;

— Να πής την αλήθεια, πού να πάρη η όργη! φώναξα έξαλλος. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθής. "Επειτα, στο κάτω-κάτω της γραφής, έσένα αγαπάει!

— "Όχι! στέναξε ο Λουσιέν. "Η Λιλιάνα αγαπάει έναν άλλο... τον άλλο! Και θα μου κρατούσε κάκια σ' όλη της τη ζωή, αν τον ξεφάνιζα αυτόν τον άλλο από το πρόσωπο της γής. Θα με μισούσε σαν να τον είχα δολοφονήσει!...

Κι' ο Λουσιέν έσκυψε το κεφάλι, άπαρηγόρητος. Είχε δίκιο! Δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτε άλλο, παρά να πάη να κλειστή σ' ένα φρενοκομείο.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

μπροστά του ολόκληρη, ολοζώντανη, πραγματική, και του μιλούσε όπως πρώτα. Για μια στιγμή ο νέος πήγε να χαση το λογικό του, μά στο τέλος κατάλαβε και πείσθηκε σ' εκείνο πού έβλεπαν τα μάτια του... Και η δύο εκείνες σκιές, πού τον είχαν τρομάξει, λίγες στιγμές πριν, ήσαν κι' αυτές δυο σκιές ανθρώπων. Είχαν έλθει, οι άθλιοι, εκεί για να ξεθάψουν τον νεκρό της Φανσέττας και να της κλέψουν το δαχτυλίδι πού φορούσε στα χέρια της. Μά δεν μπόρεσαν να της πάρουν τίποτε, γιατί καθώς πήγαν να της κόψουν το δάχτυλο και να της πάρουν το δαχτυλίδι, εκείνη ζύτησε. "Η Φανσέττα πού είχε κατά λάθος ταφή ζωντανή, είχε πάθει νεκροφάνεια, έβγαλε τη στιγμή εκείνη μια φωνή και ξέφυγε απ' τα χέρια τους.

"Η άνιερη εκείνη άπόπειρα της κλοπής την είχε σώσει από τον θάνατο...

ROBERT GOELUS

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟ-ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

— Ναί.

— Σίγουρα;

— Ναί... ναί...

— "Ασε με τώρα, Ζαννέτα, πήγαινε να παίξεις...

Δεν τολμούσε πειά ν' άνοιξη τα μάτια. Τον έφόβιζαν τα σκοτάδια πού τον εκύκλωναν.

— Πήγαινε... Μή με κυττάς πειά... Πήγαινε γρήγορα να παίξεις... Μή ξεχάσης να το δώσης της μαμάς σου να το διαβάση...

Αυτή άπισθοδρομύσε σιγά-σιγά. Σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε με κάποια έπιμονή:

— Μά εσύ δεν θα της το πής καλύτερα;

"Εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια' η φωνή του είχε γίνει άδυνατη:

— Ναί, ναί... μά πέσ' της το έσύ, αν δεν είμαι έγώ εδώ... ψιθύρισε ξεψυχισμένα.

HENRI BARBUSSE